

Karcsi volt az, aki mindig jó kedélyű, mindig van valami vicc a tarsolyában, és akivel minden piacnapon a boltja előtt találkozom, és gyakran nála szoktam hagyni a biciklimet is, míg a beszerző körút végére érek.

Egyik kedden épp **Orbán Balázs** tanácsost kerestem meg valamilyen, a Polgármesteri Hivatalt érintő információ kapcsán és utána a piacra mentem.

Meglepődve haladtam el Karcsi üzlete előtt,

mert az lakatra volt zárva, és rendesen hiányzott a megszokott üdvözlés, ami akkor elmaradt.

Ahogy válogattam a fekete retkek közül eszembe jutott, hogy **Karcsi fia is egy a nagy Orbánok névrokonságából.**

Mivel teljesen természetesen és Karcsisan viccesen beszélt nekem hajdan erről is, gondoltam megkérdezem, hogy azóta nagyra nőtt fiával – csak úgy kíváncsiságból– nem beszélgethetnék-e el egyet.

Amikor felhívtam Karcsit ugyanolyan nyitottan és közvetlenül – mint azt a piacon megszoktam tőle – állt hozzá az egészhez, és **megegyeztünk egy délutáni látogatásban**, amikor elmehetek hozzájuk és a fiával elbeszélgethetek.

Négy óra előtt két perccel

Karcsi már várt a kapuban, és nyitotta az ajtókat. Szívélyesen betessékelt a házba, aztán bemutatta a fiát és a feleségét. Majd **magunkra hagytak a szülők Orbán Viktorral**.

Elkezdtünk beszélgetni, és először úgy viselkedett, mint aki nem is érti, hogy miért érdeklődöm felőle. „Semmi nagy bulit nem látok én ebben, hogy engem így hívnak” - mondta.

Aztán kiderült, hogy egy **kicsit mégis érdekesnek találja** saját nevét, mert nem egy átlagos név, de nem zavarja egyáltalán, sőt még élvezi is időnként mások kételkedését, hogy őt tényleg így hívják.

Elmesélte kedvenc esetét, amikor Magyarországon egy kirándulás alkalmával, egy iskolai bentlakásban szálltak meg, és a kapus majdhogynem fejre állt a csodálkozástól, hogy őt hogy hívják.

Ahogy beszélgettünk előkerültek ovis és kisiskolás emlékek is, amikor csúfolkodtak vele, és talpraesett székelgyerekként nem simogató szavakkal válaszolt a sértésekre. „Én nem állhatom, ha velem csúfolkodnak, mert nemcsak a névvel lehet csúfolkodni.”

Elmondása szerint ő semmiképp sem szeretné, ha más neve lenne és egy-két idegen csodálkozásán kívül, a környezetében is

teljesen elfogadott most már a neve.

A sors fintora, hogy a kis Vikit érdekli a politika, és 14 éves gyerekként alapvetően tisztában van a romániai, a magyar és még néhány, a világpolitikát érintő ténnyel.

Azt mondja, hogy mindez igazából nem is érdekli őt annyira, csak már pici kora óta gyakran van olyan felnőttek között, akik **egyfolytában ezt osztják**, így valahogy ráragad.

Másik szavával meg elmeséli, hogy a sok magoló sulis társát levizsgáztatja, hogy „Te, legalább azt tudod-e, hogy ki Románia elnöke? Persze gőze sincs. S tudod-e, hogy milyen párt vezeti az országot? Na hát azt még annyira se tudja.”

Később meg kifejti, hogy kedvenc tantárgyai között ott van az állampolgári műveltség, és azt is akkor élvezi, amikor az órákon politikáról beszélgetnek. Ezenkívül szereti a fizikát, mert ott végre tanulhat olyat is, ami valóban érdekli:

a gépek működése, szerelése, összerakása.

Nagy lelkesedéssel mesélte, hogy amikor tanultak a négyütemű motorokról, akkor egyik osztálytársával **bevittek a suliba egy Trabant és egy Dacia motort** és bemutatták a működését, amit a tanáruk nagyon díjazott.

„Tulajdonképpen egyik tantárgy sem fog meg tüzetesebben, csak a fizikát egy kicsivel jobban szeretem, mint a többi.” A román tantárgy felháborítja: „Ha én valahova román környezetbe kerülök vagy román rendőrrel kell szóba álljak én a genul lirc-el nincs mit csináljak, kit érdekel a meseérvélés egy olyan helyzetben. Ezeket a süketségeket azért kell csak megtanulni, hogy valahova bejussál, de amilyen szakmákat én akarok, azokhoz nem kell sokat magolni.”

Tetszik neki az autószerelő, a rendőr és a sofőr szakma, és azt is el tudja képzelni, hogy átveszi édesapja boltját.

Viccesen megjegyezte, hogyha ilyen sokat kell továbbra is fizetni magánvállalkozóként az államnak, akkor **inkább rendőr lesz, hogy az állam fizessen neki**. De, ahogy a beszélgetés során többször is hangoztatta,

ő sem ezért sem másért nem stresszeli magát.

Élveztem a vele való beszélgetést, nem mindennapi volt. Aztán Viki kiment, és egyszer csak úgy kellett éreznem magam, mint aki egy jókora tátongó sebbe belenyúlt.

Belső remegéssel hallgattam végig az édesanya vallomását arról, hogy ezt ő hogyan élte, és éli meg mind a mai napig. Az emberi ítélezések **szolid és legócskább** verzióiból kaptam sűrített szemléltetőt, amihez nagy adag érzelmi töltet is társult.

Az édesanya ugyanis saját magát hibáztatja és a teljes súlyát, felelősségét magára vette, hogy fiát, hogy hívják, hiszen **az ő kedvenc két neve volt a Viktória meg a Viktor**, és az ő naiv vágya teljesült a kereszteléssel.

És ő akkor még semmit sem tudott arról, hogy Orbán Viktor lesz a magyar politikatörténelem eddigi egyetlen olyan politikusa, akinek négyszer van esélye miniszterelnöknek lennie.

A felelősséggel együtt megkapta a hatalmas büntudatot, önvádat, majd az óvodák, iskolák, tanárok, szülők, kollégák és egy kisvárosi környezet minden rosszindulatát, rosszallását, sértését, okoskodását, megszólásait és elítélést.

Jóindulatot is kapott,

de azt mondja, hogy az idők folyamán már annyira kiéleződött mindez benne, hogy a jó szándékot nem tudja észrevenni a többi mellett és most már **elég az, ha valaki csak visszakérdez a fia nevére** és ő már robbanni képes.

Karcsi mindeközben nyugodt maradt és jó kedélyét is megőrizte, időnként bejött és akkor **úgy állt ott, mint egy villámhárító**, aki képes levezetni a családja és a külvilág minden feszültségét és viszonyulását.

Mégsem ő, de még a fia sem volt akkora hatással rám, mint az édesanya átélései, amelyek kemény szembesítőként hatottak rám, hogy én magam is, és mi emberek a lélegzetvétel természetességével képesek vagyunk ítéletet mondani

észrevétlenül és percenként egymás fölött.

Amikor csak úgy véleményt formálunk, vagy viccelődünk, tudálékoskodunk, valakit nagyon ismerve kiosztunk, valamin **felháborodunk, és kikérjük magunknak** – és még számos formája van annak, amikor nem csinálunk mást, csak ítéletet mondunk.

Szóval egy laza történet ígéretéért mentem, és mást kaptam. Szembesítést saját magam és az emberi gyarlóságról.

És végeredményben, amiért úgy döntöttem, hogy ezt mégis megírom az egyetlen szó, és ez a **köszönöm!**